

نحسی سیزدهم فروردین از کجا می‌آید؟

«احتمال می‌رود نحسی روز سیزدهم فروردین از تصور فروریختن واپسین جهان و نظام آن باشد»؛ در این‌جا بیشتر در این‌باره می‌خوانیم.

«احتمال می‌رود نحسی روز سیزدهم فروردین از تصور فروریختن واپسین جهان و نظام آن باشد»؛ در این‌جا بیشتر در این‌باره می‌خوانیم.

به گزارش ایسنا، صفحه واژه‌گزینی فرهنگستان زبان و ادب فارسی در مطلبی آورده است: «انسان دوره‌های کهن معتقد بود آنچه در کیهان بزرگ (هستی) رخ می‌دهد، در کیهان خرد (جهان انسانی) نیز صورت می‌گیرد. براساس اساطیر نجومی در ایران، عمر جهان دوازده هزار سال است، و احتمالاً تحت تأثیر همین تصور، سال را به دوازده ماه تقسیم کردند. دوازده روز آغاز سال را نیز نماد همه سال می‌دانستند و آنچه را در این دوازده روز پیش می‌آمد، سرنوشت سال خود می‌انگاشتند. براساس این اساطیر، در پایان دوازده هزار سال عمر جهان، آشفتگی آغازین بازمی‌گردد و جهان فرومی‌ریزد. احتمال می‌رود نحسی روز سیزدهم فروردین هم از همین تصور برآمده باشد و نشان فروریختن واپسین جهان و نظام آن باشد.

(برگرفته از: نوروز، زمان مقدس. دکتر مهرداد بهار. نوروز. به کوشش علی دهباشی. تهران: نشر افکار. چاپ سوم. ۱۳۹۱)